

V I Lenin

Brev till Centralkommitténs medlemmar i Ryssland

Gubben¹ skriver. Jag har läst Semljatjkas och Konjagins brev. Var han har fått det ifrån, att jag nu insett kongressens gagnlöshet, det vet Allah. Tvärtom, jag hävdar liksom förut att detta är den enda hederliga utvägen, att endast kortsynthet eller feighet kan dra sig undan denna slutsats. Jag vidhåller liksom förut att man ovillkorligen måste sända hit Boris, Mitrofan och Losjad – ovillkorligen, ty det är nödvändigt att de själva ser situationen (som i synnerhet uppstått efter Partirådets sammanträde) och inte fuskar med sakerna på avstånd, i det de sticker huvudet i busken och skyller på att det är hundra mil härifrån och till Centralkommittén.

Det finns ingenting mera absurt än den uppfattningen att arbetet på att sammankalla kongressen, agitationen i kommittéerna, genomförandet av väl genomtänkta och beslutsamma resolutioner (men inte slingrande) i dessa *utesluter* det ”positiva” arbetet eller står i motsättning till det. Det som kommer till uttryck i denna uppfattning är endast oförmågan att förstå den politiska situation, som nu uppstått i partiet.

Partiet är faktiskt sönderslitet, stadgarna har förvandlats till en papperslapp, organisationen är nerspottad – endast toleranta narrar kan ännu undgå att se det. Men den som har förstått detta, för honom måste det stå klart, att martovarnas angrepp måste besvaras med ett motangrepp (och inte med banalt pladder om fred o.s.v.). För angreppet måste alla krafter tas i användning. Låt *uteslutande* hjälpkrafter, medhjälpare, agenter sysselsätta sig med tekniken, transporten och mottagandet. Att sätta medlemmar av Centralkommittén till detta arbete är i högsta grad oklokt. Centralkommitténs medlemmar måste *besätta* alla kommittéer, mobilisera majoriteten, beresa Ryssland, sammansvetsa sitt folk, gå till angrepp (till svar på martovarnas överfall), ett angrepp mot centralorganet, ett angrepp medelst resolutioner, som 1. kräver kongress; 2. *frågar* centralorganets redaktion, om den kommer att underkasta sig kongressen i frågan om redaktionens personsammansättning, 3. brännmärker den nya *Iskra* utan ”kalkborgerlig klemighet”, som Astrachan, Tver och Ural i dagarna gjort. Dessa resolutioner måste tryckas i Ryssland; det har vi redan sagt hundra gånger.

Jag tror att i vår Centralkommitté i själva verket sitter byråkrater och formalister och inte revolutionärer. Martovarna spottar dem i synen, de torkar av sig och säger docerande till mig: ”det lönar sig inte att kämpa!” ... Endast byråkrater kan nu vara blinda för att Centralkommittén inte är någon Centralkommitté och att dess ansträngningar att vara det är löjliga. Antingen blir Centralkommittén en organisation för *krig mot Centralorganet*, ett krig i handling och inte i ord, ett krig i kommittéerna – eller också är Centralkommittén en trasa, som inte duger till någonting och med all rätt slänges åt sidan.

Förstå dock i herrans namn att martovarna oåterkalleligt tillintetgjort centralismen. Strunta i de idiotiska formaliteterna, besätt kommittéerna, lär *dem* att kämpa för partiet mot cirkelväsendet i utlandet, skriv flygblad åt dem (det hindrar inte agitationen för kongressen, utan främjar den!), sätt hjälpkrafter att utföra det tekniska arbetet. Led kampen mot centralorganet eller avstå överhuvud från alla löjliga anspråk på att vara en ”ledning” ... som består i att torka bort spottklyschor.

Klär uppför sig skamligt, och att Konjaga uppmuntrar honom är ännu värre. Ingenting retar mig nu så mycket som vår ”så kallade” Centralkommitté. Addio.

Februari 1904.

Gubben.

---

¹ V. I. Lenin. – *Red.*